

Egymás mellé hullt szavak
röhögnek vissza rám.
Egyenes mentén tántorgó mondatok
próbálják kordában tartani
menekülő gondolataim kilengéseit.

Rideg percek futnak előlem
vívódó elmém torzszülöttjeivel,
a semmibe hurcolják kékre fagyott
álmaimat, és vajúdó, tetszhalott
gondolatokkal magamra hagynak.

(A vers mély gyászidőben született, amikor néhány vers születése után hosszabb, zajos csend uralta az életemet, és félni kezdtem, hogy a verssorok is magamra hagynak.)